

Radio - Bucuresti. JI 7.11. Parisian.

28.11.1932

Prova populara a 22.11.1932

Compozitie pentru la 25.11.1932

2

Chitara
(Chitara cu 6 corzi si 12 trapeze in 12 corzi)

Am inceput comunicarea treapta, aratand
chitaraile indurante dupa pace ale poporului
romnesc din Andalus, dus sa se prind in arta
pentru un instrument, care nu era al lui.

Cand a vazut ca apelurile la stirea se
fara in functie, el s-a intors catre cei care
nu s-au lasat sa-l simta si sa-l intalneasca:

Veniți dragi, primeniți de munte,
Treceți și veniți mai inla
și faceți voi pacea țării
ca să-i meargă vestea țării...

Tu la necesitate chemați răspunsul celor din
stanga a răsunat cald și dulce:

Vai de mine, nu țări par
Că în Andalus e jale mare

Și-n Ardeal sunt pași mici
Și morminte de vînă...

Și de adîncă era legătura de sînge între fra-
ții de pe amîndouă laturile Carpaților, se vede
din cîntecule cari au răsunat, afirmătoare ale
idealului, pe pămîntul dintre Carpați și Prut.

Transilvania frumoasă,
Măd ai fost nenorocită,
Dar, de o vreme Government cu noi
Să ne ajute la război,
Te-om scîpa de la mesoi...

Sau ...
Dăy Ardeal cu rîni line,
Multă jale este în tine,
Multe rătăci și mult mai plîngi
Cu lacrimi fierbînti ne strîngi,
Anole în mîncare în mine
Să leapt și eu pentru tine...

Țina, în care sufletul de frate se fi chemat și
urate virtutea într-o ajungerea unui ideal, de
care a fost conștient, va veni curînd. Și în cazul
plecării spre Ardealul ce și accepta frățimii...

lăutari, poezia nouă noastră ne va da exemple ale
 înălțare sufletească, cum numai în clasicitățile
 antice mai găsim. Vom putea noi să coborâm și să
 cântăm adăunul generozității, care a făcut pe marele
 și și înălțat în bucurie feciorul la triumf sau
 moarte? Tată ce spune soldatul Cosma Jor din
 războiul în Gorj că i-a zis mamei sa, când el a
 plecat spre Arddeal:

Mama zice: Fătul meu,
 Mergi acum cu Dumnezeu,
 Mergi și luptă pentru țară
 și înălțată arma în apăsare.
 De-i cădea pe timp de luptă,
 E mai frumos ca la moarte;
 Mureta țere și se uită,
 Dar moartea pe câmp de luptă
 Nici o dată nu se uită...

De dată mai curi suta de ani omeniirea atârna
 gatul. Speranței, care, dând fiului palșului, îi
 zice: Cu al, sau pe al! Lăsa-ți un în fi
 egala Gorjancă mureta în generozitatea și reșu-
 țarea ei?

Dar noi vom putea noi să cântăm în vre solă
 înălțarea sufletului părintelui amintit de război?

În neîncrederea și nepăsarea
 în simțăminte, pe care nu
 mă lăsa să mă încredințez
 în mine, sunt încredințat în voi.
 Mai am încă în voi o încredere
 în plătirea faptelor bune.
 În încrederea că voi veți
 fi mai încredințați.

Încredințarea în voi este cea care
 mă face să vă încredințez, încredințarea
 în voi este cea care mă face să vă încredințez
 încredințarea în voi este cea care
 mă face să vă încredințez.

Încredințarea în voi este cea care
 mă face să vă încredințez, încredințarea
 în voi este cea care mă face să vă încredințez
 încredințarea în voi este cea care
 mă face să vă încredințez.
 Încredințarea în voi este cea care
 mă face să vă încredințez.
 Încredințarea în voi este cea care
 mă face să vă încredințez.

Încredințarea în voi este cea care
 mă face să vă încredințez, încredințarea
 în voi este cea care mă face să vă încredințez
 încredințarea în voi este cea care
 mă face să vă încredințez.

nu pot să văd...
cu poartă uscată...
înălțate, pământul...
de pășunare...
sărbătorii...

La muntele Tisa...
de valurile...
străpuns de...
Entinus în...

De unchi...
Tania...
alibeci...
singurii...

Măscuțe...
Dau ai...
Interven...
Ce mort...

Da, domnule...
Pe ca...
Căci...
Nici...

Da, știu...
cuprins...

7.
mămă, spulă de ce luptă, ostacol român a căutat:

Bine: nu, a prins pe
Cărbunul de ce a început:
Prescrierea mării albi
Săi, faptei din marea albi.
La tărutul. Măria. Măria
A muncă mobilizată,
Trec. Românii, Măria. Cărbunul
Ce n'are lămură pentru...

Pe în fața Legăturilor de timp, ce neștia Antigon,
Ela ține pește și ce considerăm, și Legătură
mai puțin de idealul tuturor.

Am trecut în sat la muncă
Să am avut muncă dragă, și muncă,
Am trecut și am plecat
Ce muncă din sat la muncă
Când ce muncă la muncă...

Deși în sistemul nostru național, industria a muncii
înțelegem că muncă de muncă și a muncii și au fă-
cut și muncă, de data muncii, la muncă în
scutul timpului de muncă, un muncă în tot
ce s'a muncă de muncă și muncă muncă
muncă și muncă și muncă de muncă. Muncă

o plătă a dăruirii din jertfa noastră
când, unu-nu;

Grădina Sântă-Mărie
Ne-ai lăsat țara pustie
și nevastă în vădnicie
și copii în străine...

Și de ori o umbră de străin
după farmacul auzi
ținându-și cu un apăsare
și cu bucurie de călătorie
lumină vatăci.

De la Hârje mai la vult
Mergem un căpitam celare
în ostășii spre hotare,
Căpitanul surzind,
Militarii furt optând.

-- Ca-mi optați voi, militari,
Ori ori: priet de Măghinari
Ora fete de pite mari?

-- Sta-mi-i priet de Măghinari,
Mi-i fete de pite mari.
Că-mi-a mai merge la joc,
Ea voinicii merge în foc
Merg voinicii tot luptând,
Fetele stămân plătând
Cu cartele pe zuplay
Și un leacimii pe obuz.

[Serg. Dăscăleț
et alii]

Sau o piere de adâncă înduioșare, ca a lui Hector
În clipa despărțirii de Andromaca:

Întruplită și cu dăndăre,
Când plouă de la leahății,
Mă uitai la sfârșitul soarelui
Și-l vezi din cotru răsare.
Mă uitai spre cea noastră
La copii și la nevastă,
Când nevasta cântă
Și copilul strigănd.

U. aurii copii strigănd
Umorii pășite cântănd
Și cântă un cântec
Păcerea și războiul...

[Bipede și a. d. d. d.
c. d. d. d. d. d.]

Ordeți făcând pentru primii fulgerăria lăcomii
de remunerații, luptătorul poartă se merge înso-
rită spre tărâta, și una o stă de copil mic
de la birnicul său și din secol:

Urdeatul și Drușina

Și așolei dorul și mila.

Și stă în întregire ja mântului strămoșilor

nu se poate face fără de jertfe. Și cum țesare
la gândul că izbăvindu-se putea cere și viața
lui tânăr :

Am meară drept către țiu
Și nu știu dacă mai viu.
Dacă vi fi urcit la țiu,
Mă întorc, mândră, la țiu,
Teu de-oi fi urcit te mor,
Dă-mi faci un buchet de flori
Cu lăcrămi din ochii țiu.
Că ai avut și tu frunză deasă,
Măa murit după ce ai sub steag,
Frunză verde, frunză lăptos,
Vino, mândră, și mai coto
Să se dăruiește valtă,
Măde-ș și mării coperite
Că acolo stău de moarte
Și ai mi s-au amintit
Căte flori sunt pe pământ...

[Sădită în m. G. 1912.
1912/1913.]

Leul și de scute gânduri și simțiri, ostacol român
va avea și războiul despartitor și va veni în rândul.

Personal pierderi sau al. vor descuraja, ei sunt
 vobis il vor iubiti in carantina cu dracul
 lui este al nostru, al nostru, caii erau vor
 il cer vai cauti pentru el, intre cari, in
 oina dinta: a fost colonelul Bărbărețu, pe
 care-l și căuta cu atâta înțelegere des-
 parte:

la poartă grădini
 Zare timpul gradului
 Dat pe de rău rău.
 Și viteză în deșert
 Colonelul Bărbăreț,
 Ce a trecut Altul în noaptea,
 Măștiptă și joacă pe de...

Pe buze cu binecuvântarea pentru cel rănit,
 Cu ajutorul patriei, împătimitul lumii viști
 va face înaintea învingător în puterea lui,
 învingător în sfârșit disceptata, în surzuta

cărsia lupte. Nici un bucurie pe al când din
de juru' casei îl aşteaptă.

Unguri cum se vedeam
Tot mersu se retrăgeam,
Romă năi cum se vedeam,
Flori în cale se aruncam
Ţi mă strigam bucurată;
-- Bun venit năi, frate!

Gen dăruit, năi fost cum alai în via lăsat în
lămură şi mănuet de ritmuri de tablouri
de birimuri, fără de juru'. După luptele:

Foc de armă şi jurnale
Rămănan ce la parastă...

Jur noi îl vom avea cântând despa lupte
dela Gura Mure, unde via stău alăta în
serete, şi via dat dovadă de alăta nemă-
surată virtute romă ne-ecă;

- Ce ne facem, frațiorule,
 Ca să lămură în piciorul
 Și au plecat soldații toți
 Cui lui Mihail stă răspăt,
 Și au trecut în glorie bășchetii
 Ca să ză lăturese frății,
 Dar nimeni ard în foc,
 Et vin după aceea potop...
 Ovața noastră România
 La jafă țări cum să ție?..

Oare luptătorul răspunde sau dispare și nici
 odată în fața pierderii, nici în fața deces-
 torelor. El a plecat la război ca să trăiască.
 Vrea victoria. Căci el va conda cum e intere-
 sușii. Lămură în alternative:

Amăciube, vânători,
 Femeiute, și luam Holțuri,
 Cui să ne găsim în războiul...

Și când războiul a venit și o dată supremă
 jupă, el va umbla sfântului ei în viață

16
cum fiat. Si a creatat dinan dorinta sa fie
momentant aproape de soarele in lumina;

Las, pe dealurile noastre,
Un do-s E un mi asezate,
Las pe culmea dealului,
In hotaria tucului
In mi dorina comunal linistit
De un obuz in piept lovit ...

Nici o parere de sau dintr-o viata tinuta care
se stinge. Pe la, cu o manta de discret
mancare, si se intaltesc cu viteza lui a per
mancat puterile firii, cari, la tu momentare,
si dan ororabile, unanitate celor si mari pentru
libertatea camarului lor:

Meti soldata fratilor,
Un di, tin a fost dat si mari?
- Las, pe visul muntilor,
de hotarul fratilor,
In fata obuzurilor.

- și de ce munte ai murit?
- Se flouă, când a venit!
- lumina cea din tine pus?
- Soarele când a fost sus!
- și scâldat ai țara scâldat?
- floile când au plouat!
- și cine te-a fermecat?
- Măsură când s-a lăsat.
- și cine te-a prohodit?
- luna când a sărit!
- Măi saloat, cine te-a plouat?
- Partea când s-a strâns
- și nu o jalea în dor
- ce ea pentru țara mor...

Soarele din munte, îl va lăsa la Dumnezeu.
 și îngătătorul pentru dreptate vede un drum
 și că țara se cedează în fața coplesitorii față
 a stăruințelor, căci, pe lângă suflet, în
 7 aflii mai ține și oțelul. Se ucide 21 km
 înfierea la Turcia ca în:

Totă lumea e în viață,
 Turcia ca în foc
 în soluții la un loc.

Tuturina lăstea mării
 Și tu din mare turbată,
 Ai venit mare și lăste
 Și cu răzipe am săbucate,
 Ne-ai înmăncat răzirea foaie.
 Tai înmăncat, i-ai înmăncat
 Cu unghi un' și-ai înmăncat...

Sem:

La marginea Siliștii
 Căd. săcolatui, săracii,
 Glonțetele și-ai caș ca ploaie
 Și săcolatui nod ca roșu.
 Că-ți unu, că-ți doi,
 Căd o mică dăruie noi.
 Că-ți unu într'o căcare,
 Mă e rărește o față unu,
 Fata la al ze obucea.

Și din gură așa plătura:
 — Săraci baze subțirale,
 Cum stau murele pe ale,
 Săraci subțirali fumuroși,
 Cum sădită de ciomă unu!

Cauza înfrângerii o opune și, după termen
 frumos și important în sufletul lui ca

pe-a front datoric.

Dugena unul, fiind mai tere
 Te felud lui de remarc,
 A împant al nostru front
 Tute Jia, ni putu det.
 Gen de spu, ni fru de veis,
 Suntă volă: Ne-a tucius!
 Incepem a ne retrage,
 Tle in suflet ni se face,
 Vedem sordale arzându
 Ni femeile plângându,
 Tete suspinând in jale,
 Copilari desultă in cale
 Ni bătrani in albe flite
 Ce-am văit să pută vede
 Tar timpuri de ~~hărtă~~ grăzi
 Cu fe când eram copii...

Astfel primul avânt se învartă în valurile
 de durere ale suferințelor. Sufletul este al

după turulii reanunțate acestei nenorociri,
dar nu o socotește definitivă.

La creștințe ca va veni mare,
ca un Arhanghel, al se retrage în Moldova,
câmbându-și cu mai mult for slăvesea,
incendarea în biruința ființei.

Între vitorul comunistelor vora a-
rta și aceste strălucite măpăntare în
vorbă din ce mai adâncă slăvese :

Bucureștii țării cetroșite !..

12. Iovian